Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
II-4 У. 10682/15
19.10.2017. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Десе Симић, председника већа, Драгана Јовановића и Ненада Стојановића, чланова већа, са судским саветником Бисерком Савић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље А.А. из ..., ..., коју заступа Ђура Благојевић, адвокат из Ниша, Страхињића Бана 3, ПЦ „Амбасадор“ локал 58, ради поништаја решења тужене Војне поште 1102-2 Београд, Уп-2 број 4-2 од 09.06.2015. године, у предмету престанка службе, у нејавној седници већа, одржаној дана 19.10.2017. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова управног спора.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиље изјављена против закључка Војне поште 9808 Београд, инт.бр. ... од 23.03.2015. године, којим је одбачен њен предлог за понављање поступка окончаног правноснажним решењем ВП 3323 Ниш, инт.бр. ... од 23.07.2007. године, којим је тужиљи, цивилном лицу на служби у ВП 3323 Ниш, престала служба са даном 31.08.2007. године, на основу члана 143. став 1. тачка 9) Закона о Војсци Југославије.

Тужбом, поднетом дана 16.07.2015. године, тужиља оспорава законитост решења туженог органа, наводећи да је решење ВП 3323 Ниш, инт.бр. ... од 23.07.2007. године, којим јој је престала служба, донето основом члана 143. став 1. тачка 9) Закона о Војсци Југославије, уз образложење да је укинуто радно место на коме је била распоређена, али да у тој одлуци није наведено на основу које одлуке је донето, односно којом одлуком је њено радно место укинуто. Такође, наводи да је без успеха

покушавала да прибави одлуку којом је њено радно место укинуто, што указује на то да таква одлука не постоји. Због наведеног, сматра да су се стекли услови за понављање поступка прописани одредбом члана 239. тачка 2. Закона о општем управном поступку, јер је очигледно да је решење, којим је окончан поступак чије понављање тражи, донето на основу лажне исправе. Осим тога, наводи разлоге због којих сматра да је одлука којом јој је престала служба незаконита, при чему посебно указује на одлуку Уставног суда, Уж.5669/2011 од 02.04.2015. године, из које се, како наводи, види да је престанак службе цивилних лица у Војсци у случају смањења броја извршилаца на једном радном месту, извршен на незаконит начин. Предлаже да Суд, након одржане усмене јавне расправе, тужбу уважи, оспорено решење поништи и у спору пуне јурисдикције уважи предлог тужиље за понављање поступка окончаног решењем ВП 3323 Ниш, инт.бр. ... од 23.07.2007. године, као и да обавеже тужени орган да јој надокнади трошкове управног спора, за састав тужбе износ од 30.000,00 динара. Такође, потражује штету у износу од 5.000,00 евра.

У одговору на тужбу, тужени орган наводи да оспорава наводе тужбе у целости и предлаже да Суд одбије тужбу.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и свих списа ове управне ствари, испитујући законитост оспореног решења у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), Управни суд је нашао:

тужба је неоснована.

У поступку који је претходио доношењу оспореног решења, утврђено је, да је тужиља, цивилно лице раније на служби у ВП 3323 Ниш, преко пуномоћника, дана 20.08.2014. године поднела предлог за понављање поступка окончаног решењем Војне поште 3323 Ниш, инт.бр. ... од 23.07.2007. године, с позивом на члан 239. тачка 2. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, број 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“, бр. 30/10).

Одредбом члана 246. став 1. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, број 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“, број 30/10), прописано је да кад орган који је надлежан за решавање о предлогу за понављање поступка прими предлог, дужан је да испита да ли је предлог благовремен, да ли га је поднело овлашћено лице и да ли је околност на којој се предлог заснива учињена вероватном. Ставом 2., прописано је да ће орган, ако услови из става 1. овог члана нису испуњени, својим закључком одбацити предлог за понављање поступка. Ставом 3., прописано је да ће, ако су испуњени услови из става 1. овог члана, односно да је предлог благовремен, да га је поднело овлашћено лице и да је околност на којој се предлог заснива учињена вероватном, орган испитати да ли су околности, односно докази који се износе као разлог за понављање поступка такви да би могли довести до другачијег решења, па ако утврди да нису одбиће предлог својим решењем.

Из образложења оспореног решења произлази да је правилно поступио првостепени орган када је одбацио предлог тужиље за понављање поступка, поднет на основу члана 239. тачка 2. Закона о општем управном поступку, будући да нису

испуњени услови предвиђени чланом 244. наведеног Закона, а који између осталог прописује да је странка дужна да у предлогу за понављање поступка учини вероватним околностима на којима заснива предлог. Наиме, из списа и образложења оспореног решења произлази да околност на којој се заснива предлог за понавање поступка није учињена вероватном, будући да уз предлог нису достављени докази који указују на то да је решење ВП 3323 Ниш, инт.бр. ... од 23.07.2007. године, донето на основу лажне исправе. Притом, из решења туженог органа, Војне поште 1102 Београд, Уп-2 број ... од 01.02.2011. године (којим је поништено решење ВП 9808 Београд Инт.бр. ... од 02.12.2010. године, којим је Б.Б., цивилном лицу на служби у Војсци престала служба због укидања радног места на коме је била распоређена) и решења истог органа, Уп-2 број ... од 30.07.2012. године (којим је поништено решење ВП 3323 Ниш, инт.бр. ... од 22.07.2005. године, којим је В.В. престала служба у Војсци због смањења броја извршилаца на радном месту на коме је била распоређена), на која решења се тужиља позива у свом предлогу за понављање поступка и које је као доказ доставила уз предлог, не може се закључити да је решење чије понављање тужиља тражи, донето на основу лажне исправе. Ово с тога, што је решењем туженог органа од 01.02.2011. године, првостепено решење о престанку службе Б.Б., поништено због тога што именованој није пружена могућност да учествује у првостепеном поступку, док је решењем туженог од 30.07.2012. године, првостепено решење о престанку службе В.В., поништено због погрешне примене материјалног права, из чега произлази да ова решења нису доказ о томе да је решење о престанку службе тужиље, инт.бр. ... од 23.07.2007. године, донето на основу лажне исправе. По оцени Суда, тужени орган правилно налази да тужиља у предлогу за понављање поступка није навела исправу за коју тврди да је лажна, а на основу које је донето решење о престанку њене службе, као и да није доставила, или предложила доказе за ову тврдњу. Тужени орган правилно закључује да се разлози изнети у предлогу за понављање, не односе на употребу лажне исправе у поступку доношења решења инт.бр. ... од 23.07.2007. године, већ на то да приликом доношења тог решења чињенично стање није потпуно утврђено, што није законом прописан услов због кога се може тражити понављање поступка. Због наведеног, Суд налази да је тужени орган правилно одлучио када је оспореним решењем одбио жалбу тужиље изјављену против закључка првостепеног органа, правилно закључујући да није учинила вероватним постојање услова на којима заснива предлог за понављање поступка и да је њен предлог правилно одбачен на основу цитиране одредбе члана 246. став 2. Закона о општем управном поступку.

Одредбом члана 33. став 2. Закона о управним споровима, прописано је да суд решава без одржавања усмене расправе, само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, или ако странке на то изричито пристану, а у ставу 3. истог члана, прописано је да је суд обавезан да посебно наведе разлоге због којих није одржао усмену расправу.

Полазећи од изнетих норми, а имајући у виду захтев тужиље да се у овој ствари одржи усмена јавна расправа, Суд је нашао да њено одржавање није обавезно, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, као и да је законитост оспореног решења Суд могао да цени на основу стања списа предмета, при чему је имао у виду да би се одржавањем усмене јавне расправе одуговлачио судски поступак и да би то изискивало

трошкове тужиље, а да је одредбом члана 10. став 2. Закона о парничном поступку, који се сходно примењује према одредби члана 74. Закона о управним споровима, између осталог, прописано да је суд дужан да поступак спроведе без одуговлачења, у складу са претходно одређеним временским оквиром за предузимање парничних радњи и са што мање трошкова.

Одлучујући о предлогу тужиље да Суд реши ову управну ствар у спору пуне јурисдикције, Управни суд налази да није основан. Ово стога, што је оспорено решење правилно и на закону засновано, па нису испуњени услови за његов поништај, а тиме ни за могућност да овај Суд, у смислу одредбе члана 43. став 1. Закона о управним споровима, пресудом реши ову управну ствар, јер је претпоставка за решавање у спору пуне јурисдикције претходна оцена суда да управни акт треба поништити.

Са изнетих разлога, Управни суд је применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде.

Будући да је тужба одбијена, Суд је, на основу члана 67. Закона о управним споровима, одбио захтев тужиље за накнаду трошкова управног спора, у смислу члана 153. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...55/14), а у вези са чланом 74. Закона о управним споровима, одлучујући као ставу II диспозитива пресуде.

Како је одредбом члана 45. Закона о управним споровима прописано да пресудом којом се оспорени управни акт поништава, суд може одлучити и о захтеву тужиоца за накнаду штете, ако утврђено чињенично стање пружа поуздан основ за то, Суд, с обзиром да је тужбу одбио, није одлучивао о захтеву тужиље за накнаду штете.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана: 19.10.2017. године, II-4 У. 10682/15

Записничар,
Бисерка Савић, с.р.

Председник већа-судија,
Деса Симић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СМ